

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1468/2024
21.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против тужене Општине Жабал, коју заступа Правобранилаштво Општине Жабал, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1646/23 од 30.08.2023. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1646/23 од 30.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 21628/21 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име душевних болова због умањења животне активности износ од 240.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 110.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 110.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе од дана пресуђења па до исплате, као и на име трошкова лечења износ од 8.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, те да тужилци надокнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1646/23 од 30.08.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужилци исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 72.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 27.000,00 динара, за претрпљени страх 24.000,00 динара, као на име накнаде материјалне штете износ од 2.400,00 динара са законском затезном каматом од 16.03.2023. године до исплате, те да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.116,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке жалба тужилце је одбијена у преосталом делу и првостепена пресуда у непреиначеном одбијајућем делу потврђена. Ставом трећим

изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 42.616,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ст. 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 17.01.2021. године, у Жабљу, после 15,00 часова, тужиља се кретала десном страном парцеле бр. ..., све време вукући санке на којима су се налазила деца. Ова парцела је власништву Републике Србије и представља асфалтиран пут без назива, који попречно повезује улицу ... са индустријском зоном према изласку из Жабља. Лева страна парцеле води према улици ... и путу за Зрењанин, који представља државни пут II реда. У једном тренутку, тужиља је осетила да левом ногом упада у рупу на путу, услед чега је изгубила равнотежу, пала на леви лакат и повредила се. Рупа представља оштећење на асфалтираном путу и у тренутку штетног догађаја била је необележена, прекривена снегом и ледом, тако да тужиља није могла да је уочи. Критичном приликом тужиља је задобила тешке телесне повреде у виду прелома леве руке – горњег кости леве подлактице и постављена јој је имобилизација у Ургентном центру Клиничког центра Војводине. Контролни преглед је обављен у приватној поликлиници у Новом Сада, па је тужиља имала трошкове контролног прегледа и рехабилитације у износу од 8.000,00 динара. Услед претрпљених повреда, код тужиље су настале последице у виду ограничења покрета, смањења мишићне снаге и отежане употребе леве руке у лакој степену. Оценом налаза вештака, суд је утврдио да су последице претрпљених повреда довеле су до умањења животне активности тужиље од 12%. Приликом штетног догађаја тужиља је трпела физичке болове и страх, интензитета и трајања утврђеног из налаза вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да тужена није одговорна за насталу штету, применом члана 2, 10. и 72. Закона о путевима јер је штета настала на државном путу другог реда. Делатност управљања државним путевима обавља јавно предузеће чији је власник Република Србија, а да делатност управљања државним путевима другог реда који се налазе на територији аутономне покрајине обавља јавно предузеће, односно друштво капитала чији је власник аутономна покрајина. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да је тужена општина одговорна за штету применом члана 2. Закона о комуналним делатностима и члана 72. став 2. Закона о путевима, будући да је штета настала на јавној површини, а одржавање јавне површине спада у комуналну делатност коју обавља јединица локалне самоуправе. Због тога је

тужиљи досуђена накнада нематеријалне штете применом члана 200. Закона о облигационим односима (ЗОО), умањена за њен допринос настанку штете применом члана 192. ЗОО.

Неосновани су ревизијски наводи да је одговорност тужене за штету искључена, будући да је штета настала на државном путу другог реда који одржавају специјализована предузећа за одржавање путева ангажована од стране ЈП“Путеви Србије“, а према Плану зимског одржавања државног пута I и II реда у Републици Србији.

По оцени Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право из члана 2. ст.1. и 2. и става 3. истог члана Закона о комуналним делатностима („Службени гласник РС“, бр.88/2011,104/2016 и 95/2018) и члана 72. став Закона о путевима („Службени гласник РС“, бр.41/2018, 95/2018 – др.закон) у вези са чл.154. и 155. Закона о облигационим односима, закључујући да је тужена општина одговорна и самим тим у обавези да тужилји накнади штету. Штетни догађај је настао на делу пута који спаја државни пут другог реда и улицу ... у насељу са индустријском зоном и тај део пута представља јавну површину, а што произлази из свих околности овог штетног догађаја (тужиља се кретала у правцу насеља и индустријске зоне). Имајући у виду наведене одредбе закона и да одржавање јавне површине спада у комуналне делатности, тужена општина је била дужна да обезбеди квалитетно и континуирано обављање тих делатности и надзор над њиховим вршењем, што је изостало у конкретном случају, на основу чега је одговорна за настану штету. Међутим, тужилја је коловоз користила за санкање деце на месту где су остаци снега и леда на територији насеља били видљиви и тиме је поступала небезбедно, супротно члану 93. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, што представља њен допринос настанку штете који је другостепени суд правилно ценио на 70%. Стога је тужилји применом члана 193.став 2. ЗОО, правилно досуђена накнада трошкова лечења и на основу члана 200. ст. 1.и 2. ЗОО накнада нематеријалне штете као адекватна сатисфакција за душевне болове због умањења животне активности и претрпљене физичке болове и страх, у висини по свим видовима штете, умањеној за допринос тужилје настанку штете применом члана 192. ЗОО.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић